

[H. P. Hansen (Sorø A.)]

1. Juli var under Opførelse, ligger alle sammen inden for Byomraaderne, de egentlige Landkommuner har ingen Nyopførelser. Og naar man ser paa Tilbagegangen i Indbyggerantallet, forstaar man det. Den beskæftigelsesmæssige Betydning heraf faar man et Indtryk af bare ved at læse den Henvendelse, som er tilstillet de forskellige Partier, en Henvendelse, der er sendt til den højtærede Landbrugsminister fra 5 500 Haandværksmestre paa Landet. De anmoder om, at Reparationsloven for Landdistrikterne maa blive fornyet. De siger:

„Saafremt Reparationslovene ikke forlænges, vil Reparationsarbejdet paa Landet gaa i Staa. Dette vil have katastrofale Følger for Landhaandværkerne, hvis Eksistensmuligheder for Tiden udelukkende er baseret paa Reparationsarbejde paa Landet.“

Altsaa, der findes overhovedet ikke noget Arbejde, det gælder ikke alene de 5 500 Haandværksmestre, men alle deres Arbejdere, som ellers er beskæftiget ved Byggearbejdet ude paa Landet.

Den tidligere Regering nærede stor Interesse for hele Beskæftigelsen, den forstod, hvad det betød. Regeringen sikrede ikke alene Produktionen af Brændsel herhjemme, nej, mange andre vidtgaaende Foranstaltninger blev taget op, og de skabte Tilfredshed i Befolkningen, thi overalt ønsker man Arbejde i Stedet for Understøttelse. Jeg takker det tidligere Ministerium for den store Indsats, som den øvede paa dette som paa saa mange andre Omraader, og beklager, at det var nødvendigt for kort Tid siden at skifte Regering, saaledes at flere Medlemmer af den tidligere Regering maatte træde fra. Jeg tror, vi er mange, som beklager det, det var alle Folk, som gik ind i Arbejdet med stor Interesse og stor Dygtighed, men jeg understreger, at jeg med Glæde har hilst den nuværende Regerings Erklæring om, at den vil fortsætte Arbejdet paa de Omraader, jeg her har nævnt. Regeringen udtalte i sin Erklæring, at den vilde fortsætte den hidtil førte Politik, idet den vilde have sin Opmærksomhed rettet paa alle Foreteelser paa det økonomiske, finansielle og beskæftigelsesmæssige Omraade her i Landet og paa disse Omraader arbejde paa en sund og for Land og Folk gavnlige Udvikling. Det er en klar og tydelig Programerklæring, der her er fremsat, og jeg føler mig overbevist om, at Regeringen ogsaa vil sætte Handling bag Ordene, og vort Parti tilsiger Regeringen sin fulde Støtte til dette Arbejde.

Vi gaar nu ind i den fjerde Krigsvinter.

Vanskelighederne vil øges, derom er der ingen Tvivl, Varemangelen vil føles mere og mere, og Mangelen paa Raavarer vil desværre sikkert blive større og større, hvilket atter vil komme til at mærkes i hele Beskæftigelsesforholdet. Samtidig stiger Statens Forpligtelser. Naar man ser Nationalbankens Opgørelse fra i Gaar, viser det sig, at Clearingkontoen nu andrager 1 092 000 000 Kr. Kontoen Forskellige Debitorer er oppe paa 1 262 000 000 Kr. Vi nærmer os altsaa stærkt en Forskrivning paa 2½ Milliard. For nogle Aar siden drøftede man lidenskabeligt, hvis Statsgælden var steget med 25—50 Mill. Kr. paa et Aar; man forudsaa Statens Ruin i Løbet af kort Tid. Det klarede alligevel, ogsaa fordi der ikke fandt stor Forøgelse Sted. Men her forskriver vi os; det er nødvendigt, som Forholdene er — jeg fremfører det ikke for at kritisere det, men blot for at fastslaa, hvorledes Stillingen er. Samtidig tømmes vore Lagre.

Den højtærede Statsminister sagde forleden Dag ganske rigtigt, at vort Produktionsapparat var i Orden, vort økonomiske Liv var ikke rokket. Det er rigtigt. Det gælder om, at dette Produktionsapparat holdes i Orden, og til dette hører ogsaa den store Arbejderklasse. Det gælder om, at den til sin Tid vil være i Stand til at udfylde sin Plads. Dette gælder ikke mindst den opvoksende Slægt, og derfor maa man ogsaa give denne rimelige Leveforhold. Vi kommer forhaabentlig godt igennem, indtil Freden er inde, men Genopbygningsarbejdet vil blive svært og vanskeligt, og vor Evne til at skaffe os Varer fra Udlandet vil være begrænset meget stærkt, saa Talen om, at saa snart Krigen er forbi, skal man have den fulde Frihed paa alle Omraader, bliver nok ikke til Virkelighed, jeg kan næsten sige forhaabentlig ikke, for saa risikerer vi, at det gaar paa samme Maade, som det gik sidst; og denne Gang taaler vi det ikke saa godt.

Den højtærede Statsminister udtalte her i Rigsdagen, jeg tror, det var den 11. November, sin Forventning om, at Regeringen, der i sit Arbejde vil føle sig forpligtet over for Rigsdagen, vil faa et godt og tillidsfuldt Samarbejde med alle ansvarsbevidste Kredse her i Landet. Jeg kan hertil sige, at vort Parti gaar ind i dette Samarbejde og vil yde sin Støtte til det Lovgivningsarbejde, som den nye Regering vil gennemføre efter den i Erklæringen givne Retningslinie. Vi forstaar helt og fuldt Nødvendigheden af Samarbejde mellem Regeringen og Rigsdagen og alle ansvarlige Kredse i Befolkningen, og vi tager paa det stærkeste Af-